

ядтъ, не е по-малко принуденъ 'да си има чясоветѣ на умирањето; нѣ тия чясове, изобщо, осѣщатъ безнѣравственността, която ги е прѣдшествувала. Тогази на човѣкътъ му се чини да е миренъ; нѣ това е единъ миръ лукавъ, нечестивъ; единъ дивъ смѣхъ, безъ милость, безъ достоинство; една любовь за безредица, за опиванье, за прѣзрѣние.

Въ едно подобно състояние пѣяхъ цѣли чясове съсъ едно веселие съвсѣмъ лишено отъ добри чувства. Шегувахъ се съсъ сичкитѣ тия дѣто влизахъ у стаята ми; мжчяхъ се да гледамъ на сѣко нѣщо съсъ просташки разумъ, съсъ цинически разумъ.

Това безчестно врѣме се продѣлжи малко: седемъ или осемъ дни.

Библията ми бѣше опрашена. Едно отъ дѣцата на вардачятъ, като ме прѣгрѣщаше, рече ми: «Отъ като ваша милость не четешъ веке тая вехтарница, струва ми се че си по-малко тжженъ.

« — Струва ли ти се? рекохъ му азъ.

И зехъ Библията, избѣрсахъ ѝ прахътъ съсъ една кърпа, и като я отворихъ дѣто завѣрнихъ, очитѣ ми се спрѣхъ на тия думи:

И рече на ученицитѣ си: не е възможно да не дойдѣтъ съблазитѣ; но горко на оногози чрезъ когото дохождѣтъ. По-добръ би било за него да се окачеше водениченъ камъкъ на вратѣтъ му и да бжде хвърленъ въ морето а не да съблазни едног отъ тѣзи малкитѣ.

Смаяхъ се дѣто намѣрихъ тоя пасажъ отъ Библията. Зачервихъ се отъ туй дѣто дѣтето съгледа прахътъ, който я покриваше, както и дѣто го направихъ да прѣдполага, че колкото сжмъ по-малко мислялъ на Бога, толкосъ сжмъ ставалъ по-обиченъ.

« — Излѣганъ сте, приятелю, рекохъ му, като се